

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Να ανοίξει τα χαρτιά του

Ο αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας έχει μέχρι τώρα αντεπεξέλθει με μεγάλη επάρκεια στα καθήκοντά του μέσα σε μια πολύ δύσκολη συγκυρία. Το βασικό του προσόν είναι η αμεσότητα στον λόγο, η ικανότητα επικοινωνίας με τον μέσο πολίτη και ο τρόπος με τον οποίο καταφέρνει να συσπειρώνει στελέχη και μέλη του κόμματος. Είναι προφανές ότι η πόρτα δεν είναι κλειστή για κανέναν. Ο κ. Μείμαράκης φέρει μια βαριά ευθύνη, γεγονός που παραδέχθηκε από τις πρώτες ώρες που ανέλαβε την ηγεσία του κόμματος. Καλείται να εκφράσει τον φιλοευρωπαϊκό κορμό της κοινής γνώμης και το διόλου ευκαταφρόνητο ποσοστό που τάχθηκε υπέρ του

«Ναι» στο δημοψήφισμα. Χρειάζεται όμως προσοχή. Η επικοινωνιακή ικανότητα και η «χημεία» με τους ψηφοφόρους είναι ένα μεγάλο προσόν όταν κινείται στο πλαίσιο της αυτοπειθαρχίας. Ο αστικός πολιτικός κόσμος δεν μπορεί και δεν πρέπει να (ξανα)πέσει στην παγίδα της εξίσωσης του επιπέδου του δημοσίου διαλόγου προς τα κάτω. Τα τελευταία χρόνια έχουμε ζήσει την άνευ προηγουμένου λουμπανοποίηση της πολιτικής ζωής του τόπου. Σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται το τηλεκαφενείο μας γι' αυτό. Εγιναν υπουργοί και βουλευτές άνθρωποι που δεν θα έπαιζαν σε επιθεώρηση στο Δελφινάριο. Οι ύβρεις και οι καυγάδες στα τηλεοπτικά

στασίδια, αλλά και στη Βουλή, δεν έχουν προηγουμένο.

Είδαμε, στο πρόσφατο παρελθόν, ότι όταν ένα αστικό πολιτικό κόμμα προσπαθεί να το παίξει «λαϊκό» και ολίγον λούμπεν διώχνει τους ψηφοφόρους του και τους ωθεί στο αυθεντικό προϊόν. Οι πολίτες πλέον καταλαβαίνουν ποιο είναι το ζητούμενο. Ο κ. Μείμαράκης κατάφερε κάτι σχεδόν ακατόρθωτο, άνοιξε τα κλειστά αυτιά μιας μεγάλης μερίδας ψηφοφόρων στο μήνυμά της Ν.Δ. Έκανε ταυτόχρονα τον μέσο Νεοδημοκράτη να ξαναβγεί με άνεση στο καφενείο.

Είναι, όμως, ώρα να πάμε παρακάτω. Δεν υπάρχει πολύς χρόνος, είναι η αλήθεια.

Πρέπει ο κ. Μείμαράκης να ανοίξει τα χαρτιά του και να εξηγήσει τις θέσεις της Ν.Δ. για την ανάπτυξη, την παιδεία, την ασφάλεια. Μπορεί ακόμη να δώσει παραδείγματα για το ποιους θα αξιοποιούσε μια κυβέρνηση με κορμό τη Ν.Δ., ή ακόμη και ποια στελέχη της απελευθέρωσης κυβέρνησης θα τοποθετούσε σε κάποια πόστα. Χρειάζεται ένα «στόρι», ένα πειστικό σχέδιο και ένας σοβαρός λόγος για να πείσει τους ψηφοφόρους να τον εμπιστευθούν. Ο πρώτος στόχος, της συσπείρωσης της Ν.Δ. και της επαναπροσέλευσης χαμένων οπαδών, μοιάζει να επιτυγχάνεται. Οι επόμενες μέρες είναι κρίσιμες για όσους είναι έξω από το «μαντρί» και ψάχνονται.

ΑΥΓΗ

Το κρυφό πρόγραμμα της Ν.Δ.

Για όλο το γκουβέρνο επί δεκαετίες η Αριστερά, και ειδικότερα ο ΣΥΡΙΖΑ, είχε τον ρόλο του στην πολιτική σκηνή ως δύναμη αντιπολίτευσης, αλλά επ' ουδενί ως πολιτική λύση, αφού περιοριζόταν στη «διαμαρτυρία» και τη στήριξη των αιτημάτων επιμέρους κοινωνικών ομάδων και στρωμάτων, αδυνατώντας ή και αποφεύγοντας να παρουσιάσει κάποιο πολιτικό σχέδιο και πρόγραμμα που θα συνθέτει τα επιμέρους συμφέροντα και θα προάγει το σύνολο της κοινωνίας.

Τι ειρωνεία. Σ' αυτές τις εκλογές οδηγούμαστε γνωρίζοντας μόνο ένα πρόγραμμα, το «παράλληλο πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ τα υπόλοιπα κόμματα, και δη αυτά που επί δεκαετίες καλούσαν την Αριστερά «να παρουσιάζει προτάσεις», αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάνι οποιαδήποτε δέσμευση για την επόμενη ημέρα. Η πλέον κραυγαλέα περίπτωση είναι αυτή της Ν.Δ., που υποτίθεται ότι διεκδικεί να αναλάβει τη διακυβέρνηση στις 21 Σεπτεμβρίου, η οποία, ενώ στην έναρξη της προεκλογικής περιόδου διαβεβαίωνε ότι στη ΔΕΘ ο πρόεδρος της θα παρουσιάσει το πρόγραμμα του κόμματος για την τετραετία, προχθές μας ενημέρωσε μέσω του ίδιου του προέδρου ότι θα παρουσιάσει, σε συνεργασία με άλλες πολιτικές δυνάμεις και κοινωνικούς φορείς, εθνικό σχέδιο ανάπτυξης της χώρας τον Μάιο του 2016.

Παρ' ότι οι σκοπιμότητες είναι προφανείς και εύλογες για τη Ν.Δ., η αναπροσαρμογή της προεκλογικής στρατηγικής εντυπωσιάζει, αφού αποτελεί σαφή ομολογία - παραδο-

χή της κατηγορίας που διατύπωσε ο ΣΥΡΙΖΑ εναντίον της περί «κρυφού προγράμματος».

Η προφανής σκοπιμότητα να κινηθεί «έτσι, χωρίς πρόγραμμα» κατά την προεκλογική περίοδο, στο όνομα μάλιστα του αντιλαϊκισμού (!), δεν είναι, βεβαίως, άλλη από την προσπάθεια να μην δυσαρεστήσει κανέναν και να εισπράξει ένα μέρος της δυσαρέσκειας που μπορεί να υπάρχει για τη συμφωνία που υπέγραψε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝ.ΕΛΛ. με τους δανειστές. Τα φθηνά κόλπα, όμως, δύσκολα πιάνουν αφού το «κρυφό της πρόγραμμα» βόα.

Ο Β. Μείμαράκης, χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «άχρηστους» τους υπαλλήλους που εναπαναπροσέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ, διεμήνυσε προς πάσα κατεύθυνση ότι θα επαναφέρει το πρόγραμμα απολύσεων στο Δημόσιο, ενώ η θέση ότι η εκτελεστική εξουσία (κυβέρνηση) μόνο «ευχή» μπορεί να κάνει για τη σύλληψη της φοροδιαφυγής - και μάλιστα των μεγαλοφοροφυγάδων - αποτελεί ισχυρό σήμα προς κύκλους και κανάλια διαπλοκής ότι θα παραμείνουν στο απυρόβλητο, με τους συνήθεις ύποπτους, μισθωτούς και συνταξιούχους, να σηκώνουν τα βάρη της εξόδου από μια ατέρμονη κρίση.

Θα μπορούσαν να αναφερθούν και άλλα παραδείγματα για να τεκμηριωθεί ότι το «κρυφό πρόγραμμα» της Ν.Δ. δεν είναι άλλο από τα Μνημόνια που εφαρμόστηκαν την τελευταία πενταετία στην Ελλάδα - και μάλιστα με τον τρόπο που εφαρμόστηκαν. Αλλά δεν έχει και τόση σημασία. Όποιος θέλει να καταλάβει, καταλαβαίνει.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ο ΣΥΡΙΖΑ με τους πολλούς ιδιοκτήτες

Ακούγοντας τη Ζωή Κωνσταντοπούλου και τα υπόλοιπα στελέχη της Λαϊκής Ενότητας να αναφέρονται στο πρώην κόμμα τους με τη φράση «ο εναπομείνας ΣΥΡΙΖΑ» αναρωτιέται κανείς αν έχουν αίσθηση των μεγεθών. Έτσι μιλάνε μόνο όσοι έχουν τη βεβαιότητα (η πεποίθηση δεν είναι ασφαλές κριτήριο) ότι το εγχείρημά τους, που βγήκε από τα σπλάχνα ενός σχηματισμού, έχει στο κομματικό επίπεδο και στο ακροατήριο της παράταξης το μεγαλύτερο εκτόπισμα. Συμβαίνει όμως αυτό με τη ΛΑ.Ε.; Δεν προκύπτει από πουθενά. Απ' όλες τις ενδείξεις που έχουμε στη διάθεση μας συνάγεται η εκτίμηση ότι το μεγαλύτερο μέρος του στελεχικού δυναμικού και οι περισσότεροι ψη-

φοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ δεν ακολούθησαν την επιλογή των παραγόντων της Λαϊκής Ενότητας.

Το έργο το έχουμε ξαναδεί πολλές φορές στο παρελθόν. Όλες οι κινήσεις που αποσκίρτησαν από τις μπητικές παρατάξεις και πήραν τη μορφή κόμματος παρόμοια λογική επιστράτευσαν. «Εμείς είμαστε το καλό ΠΑΣΟΚ, οι άλλοι έχουν προδώσει τις αρχές του» έλεγαν οι διαγραμμένοι από το κόμμα του Ανδρέα Παπανδρέου την περίοδο των μεγάλων συγκρούσεων. «Η Πολιτική Άνοιξη εκφράζει αυθεντικά τις αρχές της συντηρητικής παράταξης και όχι η σημερινή ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας» τονίζε ο Αντώνης Σαμαράς όταν αποχώρησε από το κόμμα του.

Σήμερα ξέρουμε πολύ καλά που βρέθηκαν οι διαγραμμένοι από το ΠΑΣΟΚ - πολλοί επέστρεψαν στην κοίτη τους, μερικοί πέρασαν στις τάξεις της Αριστεράς και κάποιοι πήγαν σπιτί τους απογοητευμένοι. Σ' ότι αφορά τον κ. Σαμαρά η διαδρομή του είναι γνωστή. Κράτησε για κάποια χρόνια την Πολιτική Άνοιξη ανοιχτή και στο τέλος επέστρεψε στη Νέα Δημοκρατία για να φτάσει μέχρι τη θέση του αρχηγού και του πρωθυπουργού.

Συμπέρασμα: Έχει αποδειχτεί μέχρι τώρα ότι εκείνη η πλευρά που κατέχει τους τίτλους ιδιοκτησίας βγαίνει κερδισμένη σε βάθος χρόνου. Αυτό δεν σημαίνει ότι είχε δίκιο. Ωστόσο το αποτέλεσμα μετράει.

ΕΘΝΟΣ

Θέσεις με ειλικρίνεια

Είναι αναμφισβήτητο ότι η εφαρμογή του τρίτου Μνημονίου περιορίζει δραματικά τα περιθώρια δράσης της οποιας κυβέρνησης αναλάβει να διαχειριστεί τις τύχες της χώρας την επομένη των εκλογών της 20ής Σεπτεμβρίου. Αλλά σε καμία περίπτωση η προβληματική αυτή πραγματικότητα δεν ακυρώνει την υποχρέωση των πολιτικών κομμάτων να αναζητήσουν τις καλύτερες δυνατές παρεμβάσεις για την άμβλυση έστω των επιμέρους συνεπειών της υπό εξέλιξη κρίσης.

Αναμφισβήτητο είναι, επίσης, ότι ο λαός έχει ανάγκη από κάποια μηνύματα ελπίδας. Αλλά, προς Θεού, όχι ανεδαφικές μεγαλοστομίες και διαβεβαιώσεις που είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα μείνουν ανεκπλήρωτες υποσχέσεις. Το ξέρει, άλλωστε, ότι περιθώρια για θαύματα δεν υπάρχουν. Αλλά θέλει να ακούσει πως κάτι θα αλλάξει προς το καλύτερο. Και θέλει αυτό το «κάτι» να είναι σαφές και συγκεκριμένο.

Δυστυχώς δεν έχει να καταδείξει τέτοιες επιδόσεις τα τελευταία χρόνια ο πολιτικός κόσμος της χώρας. Αυτός είναι και ο λόγος, άλλωστε, της δεδομένης αποστασιοποίησης μεγάλου μέρους της κοινής γνώμης από την πολιτική και τους πολιτικούς. Μιας κατάστασης, δηλαδή, που δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο. Διότι αν από κοινού δεν προσπαθήσουμε λαός και κόμματα για ένα καλύτερο μέλλον, δεν έχουμε την παραμικρή ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο.

Μια τέτοια κοινή προσπάθεια προϋποθέτει τη διαμόρφωση κλίματος εμπιστοσύνης ανάμεσα σε λαό και κόμματα. Αλλά η εμπιστοσύνη μόνο πάνω στην ειλικρίνεια μπορεί να εδραιωθεί. Και αυτή είναι που καλούνται να επιδείξουν κόμματα και υποψήφιοι στο διάστημα που απομένει μέχρι τη μεθεπόμενη Κυριακή. Ο απλός ψηφοφόρος θέλει να εμπιστευτεί και πάλι τους πολιτικούς εκπροσώπους του. Αλλά η εμπιστοσύνη δεν χαρίζεται. Κερδίζεται. Με την ειλικρίνεια και μόνο την ειλικρίνεια.